

[Peter Kristensen.]

der det, at mange kokke fordærver maden, men der er dog mellem år og dag set adskillige kommissioner, som har været større end den, der her er tale om, og så må det ikke glemmes, at det er noget så betydningsfuldt og værdifuldt som hele det danske samfunds fremtidige teater- og musikliv, der skal tages stilling til i teaterkommissionen.

I den offentlige meddelelse, der blev udsendt om kommissionens nedsættelse, blev der gjort opmærksom på, at der ville blive draget omsorg for, at de enkelte landsdels-scener og byorkestre fik lejlighed til at fremføre deres synspunkter overfor kommissionen, inden der blev taget stilling til forslag, som vedrører dem. Det ser selvfølgelig meget pænt ud på papiret, men der er vel i og for sig ikke noget nyt i, at en kommission orienterer sig til alle sider indenfor det fastlagte arbejdsområde.

Et af undervisningsministeriet nedsat samarbejdsudvalg omfattende de faste byorkestre i Aarhus, Odense og Aalborg har foreslået den højtærede justitsminister, at provinsen i teaterkommissionen blev repræsenteret ved 2 repræsentanter for landsdels-scenerne, 2 fra byorkestrene og 1 fra provinsens operaer. Det forekommer mig, at der her er tale om et retfærdighedskrav; dets opfyldelse vil være medvirkende til at holde kunstens flamme brændende ude i provinsen, og det er nøglen, hvormed den højtærede justitsminister kan lukke sig ind til kunstelskende provinsianeres hjertekammer.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Da regeringen traf sin beslutning om at nedsætte teaterkommissionen af 1954, måtte det på forhånd stå klart, at kommissionens medlemstal måtte blive temmelig stort. Regeringen stillede nemlig kommissionen den opgave at foretage en undersøgelse af landets teaterforhold, herunder landsdels-scenerne og provinsens teatre iøvrigt. Det kgl. Teater og dettes provinstourner, pri-

vatteatrene i København, statsradiofoniens teatervirksomhed, skole scenearbejdet og landsdelsorkestrene. Kommissionen har endvidere fået til opgave at afgive indstilling om, hvilke foranstaltninger af lovgivningsmæssig, økonomisk og organisatorisk art der bør iværksættes til ophjælpning af landets teaterforhold, ligesom kommissionen er anmodet om at overveje muligheden af at søge etableret en rigsteaterordning.

Der er altså tale om en undersøgelse på meget bred basis af et område, hvor meget forskelligartede interesser mødes.

På den anden side er der almindelig enighed om, at det er af stor betydning, at kommissionen kan færdiggøre sit arbejde indenfor et nogenlunde kort tidsrum, og man har jo desværre erfaring for, at jo større antallet af en kommissions medlemmer er, jo længere tid varer dens arbejde. Regeringen har derfor ment at måtte forsøge at begrænse antallet af medlemmer til det efter forholdene mindst mulige, bl. a. således at interesser af nogenlunde ensartet karakter — som f. eks. de enkelte landsdels-sceners interesser — kun blev repræsenteret ved en enkelt person.

Som modvægt herimod pålagde man kommissionen at give de enkelte scener og orkestre m. v. lejlighed til at fremføre disses særlige synspunkter for kommissionen, forinden denne tager standpunkt til disse specielle forhold. Den samme anmodning er givet kommissionen med hensyn til dennes behandling af andre teaterspørgsmål, der angår interesser, som ikke er repræsenteret i kommissionen.

Der vil således blive mulighed for, at enhver berettiget interesse kan komme til orde overfor kommissionen, og regeringen mener herved at have truffet en ordning, der må kunne tilfredsstille alle parter. Det må jo herved haves for øje, at kommissionens arbejde alene er at tilvejebringe et grundlag for, at folketinget senere kan træffe den endelige beslutning om, hvorledes problemerne skal løses.

Det var udfra disse synspunkter, at